

Láska k pravde. Konanie kresťanov na verejnosti

Eva vysvetľuje, ako by sa mal správať kresťan vo všednom, ale aj verejnom živote. S manželom Alexom majú dvoch synov a bývajú v Prahe. Radi však chodia domov, na Slovensko. Uvádzame poznámky z prednášky, ktorú mala Eva v centre Ister v Bratislave.

13.01.2010

Keď sa kardinál Ratzinger stal pápežom viedlo sa mnoho polemík akým bude pápežom a jednou z nich bolo, že médiá očakávali od muža „v podivných hábitoch“ výroky hodné „božieho rotvajlera,“ ako uvádzala Mladá fronta DNES pred príchodom Sv. Otca do Čiech. To, že Sv. Otec zvolil láskavejší a optimistickejší mandát, ako pokračujú spomenuté noviny, sa s tým médiá ťažko vyrovnávajú. Sv.Otec ešte ako kardinál Ratzinger veľmi bojoval proti relativizácii pravdy. Po zvolení za pápeža od tohto neustúpil, hoci jeho prvá encyklika bola o láske Deus caritas est.

Keď som bola na vysokej škole (PdfUK), dva semestre nás viedol docent, ktorý niekoľkokrát za hodinu zhodnotil, že si nemôžeme byť ničím istí, pretože všetko je relatívne. Nakoniec to skončilo tak, že sme sa pol roka zaoberali, či jednotlivé druhy ovocia a zeleniny sú správne

zadelené do skupín. A prečo červený melón a cukrový melón považujeme za ovocie, keď patrí do čeľade tekvicovitých a ostatné plody z tejto čeľade zaraďujeme pod zeleninu. Možno na prvý pohľad táto ovocnozeleninová polemika vyvolá úsmev, možno niekoho pohorší a povzdychne si nad úrovňou vysokých škôl. Ale určite nám to všetkým pripomína nekonečné otázky detí „**Prečo?**“, na ktoré sa niekedy veľmi ťažko odpovedá. V otázkach o katolíckom učení by sme sa nemali nechať vyviesť z rovnováhy. Mali by sme byť pripravení odpovedať na otázky.

Ježiš o sebe povedal, že je pravda, cesta a život. Ak by sa zrútili rôzne vedecky dokázané pravdy, čo sa často deje, stačí si spomenúť na rôzne predstavy o tvare Zemi, o nedávnom objave desiatej planéty v našej slnečnej sústave, kresťania musia vedieť, kto je pravdou, ktorá vedie do

večného života. Preto sa od nás očakáva poznanie. Sv. Josemaria Escriva napísal (Vyhňa 712):

„Vzdelávanie v otázkach kresťanstva je nevyhnutné. Dáva hlboký pocit zodpovednosti, ktorý pomáha katolíkom angažovať sa vo verejnom živote s úplným rešpektovaním slobody jednotlivca a poukazovaním na to, že všetci musia byť dôslední vo viere.“

Keď chceme milovať musíme poznať. Nieкто potrebuje poznať viac, nieкто menej. Každý podľa svojich schopností, ktoré dostal. Svätý Pavol píše: „A keby som mal dar proroctva a poznal všetky tajomstvá a všetku vedu a keby som mal takú silnú vieru, že by som vrchy prenášal, a lásky by som nemal, ničím by som nebol... Láska nikdy nezanikne. Proroctvá prestanú, jazyky zamĺknu a poznanie pominie. Lebo poznávame len sčasti a len sčasti prorokujeme.“ Myslím, že Sv. Otec,

práve dlhoročnou obhajobou pravdy nám chcel svojou už spomínanou encyklikou o láske pripomenúť, čo je podstatné.

Prví kresťania, hoci niektorí neboli vzdelaní, vzbudzovali u svojich spoluobčanov obdiv, úžas. Cirkev sa rozrastala a nebolo to určite tým, že by viedli dlhotrvajúce diskusie o svojej viere. Oni ju žili. Vychádzala z nich láska, pravdivosť života. Myslím, že aj v dnešnej dobe je to veľmi prítlačivé.

Scott Hahn, keď konvertoval na katolícku vieru, snažil sa presviedčať svoju manželku – vtedy ešte protestantku, rôznymi argumentami, prečo je katolícka viera lepšia ako protestantská. Spôsobilo to, že sa vzájomne pred sebou uzavreli a prestali komunikovať. Keď Scott Hahn, ako sám píše v knihe Moja duchovná cesta v Opus Dei, dostal radu, aby s tým prestal a začal vnášať

lúboštnú romantiku do ich vzťahu, jeho manželka sa začala sama pýtať a krátko nato konvertovala.

Vždy ma fascinuje, keď čítam list Diognetovi: **„Kresťania sa nelíšia od ostatných ľudí ani pôvodom, ani jazykom, ani spôsobom života. Nežijú vo vlastných mestách, nehovoria iným jazykom, nežijú odlišným spôsobom... Bývajú v mestách helénskych i barbarských... v obliekaní a v jedle sa prispôbujú domácim zvykom. Čo sa týka života dávajú nám nádherný príklad vzorného života.“** (In Scot Hahn: Moja duchovná cesta v Opus Dei)

Ani my sa nelíšime od ostatných vlastnými mestami, jazykom, obliekaním. I keď s tým obliekaním by sme sa v určitom zmysle mali. Sv. Josemaria hovorieval, že by sme po meste nemali chodiť ako na pláži a po pláži ako v kúpeľni. Ale späť...

Čo znamená pre mňa vzorný život? Preskočme sociologický pohľad vzorného života, ktorý vychádza z rodiny, práce, bezúhonného občana, atď. Mimochodom tento pohľad vyšiel z kresťanských hodnôt, ale ako vidíme kolíše sa. Nie že by tie hodnoty samé osebe boli zlé, ale oni musia neustále vychádzať z ľudí. Sv. Augustín sa pýta: „Doba že je zlá? My sme tá doba!“ Byť kresťanom, neznamená byť masou, ide o vzťah ja a Boh v rodine, ktorou je Cirkev. To, ako sa správame, ako myslíme, ako konáme na verejnosti je odrazom nášho vnútorného života. Sv. Josemária (Vyhňa 740): **„Opakujem, my Božie deti budeme uprostred všetkých ľudských činností žiť kontemplatívne. Modlitbou, umŕtvovaním, svojím vzdelávaním v učení viery, kompetentnosťou v povolani, aby sme boli svetlom, soľou, kvasom. Tak spĺňame našu povinnosť: čím viac vnikáme do sveta, tým hlbšie musíme byť**

zakorenení v Bohu.“a v Brázde 864 čítame ďalej: „**Úloha kresťana: zadusiť zlo hojnosťou dobra. Nejde o to, aby sme robili len kampane proti zlu a boli proti všetkému. Naopak: treba mať kladný vzťah k životu, žiť s optimizmom, s mladíckym elánom, s radosťou a v pokoji, mať porozumenie pre všetkých, pre tých, čo idú s Kristom, aj pre tých, čo ho opúšťajú alebo ho nepoznajú. Mať pochopenie však neznamená zostať nečinným alebo ľahostajným, ale stať sa aktívnym.**“

Byť kresťanom, znamená aj tie najmenšie, pre nás najbezvýznamnejšie veci konať poriadne. Od začiatku do konca, z lásky k Bohu.

Scott Hahn v knihe Moja duchovná cesta v Opus Dei (str.73) hovorí: „...**radový veriaci by mal dobre vykonávať podľa ľudských kritérií i**

tie najbežnejšie činnosti, napríklad predbiehanie automobilu na diaľnici, lúpanie kukurice, odpovedanie na email. Keď ich dobre vykonáva a obetuje Bohu, pozdvihuje ich na úroveň zodpovedajúcu božským kritériám. Necháva priestor Bohu, ktorý ich dotvára podľa svojej svätej vôle.“

Mohli by sme uviesť ďalšie príklady, poriadne zaviazať šnúрку dieťaťa na topánkach, podávať obed v určitom čase na prestretý stôl, aj keď sme sami doma. Nejesť iba s lyžicou, ale pri hlavnom jedle používať príbor a plytký tanier. Rozlíšiť všedný a sviatočný deň aj pri jedle, drobnou pozornosťou, napríklad bonboniérkou, manželovi ponúknuť v takýto deň víno k obedu alebo večeri. Ukladať veci ihneď po použití na svoje miesto. Mimochodom, poriadok neznamená mať povysávané, utretý prach, ale mať

veci na svojom mieste. Vstávať a chodiť spať v určitú hodinu, dodržiavať denný plán v modlitbe. Byť presná v práci, nedávať si často kávičkovo-čajíčkové prestávky, dokončiť začatú prácu aj keď k nej treba hlbšie štúdium, a tým pádom sa mi všetko posúva, nesnažiť sa zaparkovať za každú cenu na ulici, len aby som ušetrila parkovné, a pritom budem stáť tak, že vodič vo vedľajšom aute bude musieť vojsť do svojho vozidla cez zadné dvere, alebo kufor. Namiesto nadávania za volantom, povedať si v duchu strelnú modlitbu, usmievať sa. Ak sa pomýlim, ospravedlniť sa, aj keby sa to malo týkať zle vloženej knižky do knižnice trojročného dieťaťa... Každá máme tisíc drobností, ktoré môžeme urobiť lepšie, s nadprirodzeným pohľadom a nikto o tom nemusí vedieť, iba Boh a ja.

Scott Hahn vo vyššie spomínanej knihe (str.55) píše: „**Bez ohľadu na**

to, akú prácu vykonávame, naše činy majú dôsledky, od ktorých závisí svet.“

Keď sa novinári pýtali svätého Josemáriu na prítomnosť žien v živote sveta a cirkvi, čo je aj názov kapitoly v knihe „Rozhovory s mons. Escrivou de Balaguer“, tejto oblasti sa venoval obširne, na 35 stranách. Ja by som na záver tejto prednášky uviedla len krátky citát (str. 105-106):

„Žena je povolaná prinášať do rodiny, do spoločnosti, do cirkvi niečo charakteristického, čo je jej vlastné a čo môže dať len ona: svoju jemnú nehu, neúnavnú šľachetnosť, lásku ku konkrétnemu, bystrosť úsudku, schopnosť intuície, hlbokú a prostú zbožnosť, húževnatosť... Ženskosť ženy nie je skutočná, ak nie je odrazom krásy tohto nenahraditeľného príspevku a ak ho nevteluje žena do svojho života. Aby mohla žena plniť toto poslanie,

musí rozvíjať svoju osobnosť a nesmie sa dať viesť naivným duchom napodobňovania, ktorý by ju - všeobecne povedané- ľahko postavil do podriadeného postavenia a nenechal by ju naplniť jej najvlastnejšie možnosti. Ak je dobre formovaná, teda, ak je samostatná a pravdivá, bude účinne konať svoju prácu, svoje poslanie, ku ktorému sa cíti povolaná, nech je akékoľvek: jej život a práca budú skutočne budujúce a plodné, zmysluplné, či už deň strávi starostlivosťou o svojho manžela a svoje deti, alebo sa z nejakého vznešeného dôvodu vzdá manželstva a naplno sa odovzdá iným činnostiam. Každá žena môže na svojej vlastnej ceste, ak je verná svojmu ľudskému a božskému povolaniu, naplňovať, a aj skutočne naplňa svoju ženskú osobnosť. Nezabúdajme, že Panna Mária, Božia Matka a Matka ľudí, nie je len vzor, ale tiež dôkaz

**nadprirodzenej hodnoty zdanlivo
nevýznamného života.“**

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/laska-k-pravde-konanie-
krestanov-na-verejnosti/](https://opusdei.org/sk-sk/article/laska-k-pravde-konanie-krestanov-na-verejnosti/) (04.04.2025)